

EEN HEEL BIJZONDERE VRIEND

Door Fr. Mariano Di Vito, OFM Cap.

Wij hebben uit welingelichte bronnen vernomen, dat de Heilige Vader, Paus Joannes Paulus II, van plan was het diocees van de streek Capitanata te bezoeken. Dat was in 1987 toen het canonieke proces van de Zalig- en Heiligverklaring van Pater Pio met de nodige ups en downs verliep. Er was nog heel wat materiaal dat moest worden geraadpleegd, onderzocht en weerlegd. Zo nu en dan leek het alsof de hindernissen onoverkomelijk waren.

En toch twijfelden we er geen moment aan, dat de Heilige Vader de Garganoberg zou beklimmen naar San Giovanni Rotondo om Pater Pio te bezoeken en te begroeten als een vriend en als opvolger van Petrus, dus als een heel bijzondere vriend! Alle vertragingen en tegenslagen werden overwonnen door de schitterende en onvoorstelbare dagen van mei van dat jaar: een Eucharistieviering in het "Parco del Papa" (Park van de Paus, zoals het nu nog steeds heet), een ontmoeting met de broeders en de autoriteiten in de kerk van O.L.Vrouwe van Genade, een bezoek aan het "Huis ter Verlichting van het Lijden" om de zieken en de medewerkers, allen vol enthousiasme en ontroering, te begroeten op hun afdelingen... en dan nog de foto van de broeders rondom hem, met rozenkransen om door hem te worden gezegend, of gewoon om hem een hand te geven.... Het was werkelijk een feestelijke dag. Een mooie en bijzondere dag!

Hoe zouden we de Paus kunnen

vergeten met zijn hand op de koude steen van Pater Pio's graftombe, alsof hij die wilde strelen. En die blik in de verte alsof hij zijn vriend en beminde Pater om hulp en kracht vroeg in zijn zeer verheven dienstwerk, waartoe hij geroepen was. Ik was daar ook bij en ben dat niet vergeten.... Hij, de Paus die van verre kwam, evenals de Bisschoppen en gelovigen van zijn vaderland Polen, had van het begin af aan in Pater Pio een veilig referentiepunt en een bijzondere kracht gezien ten tijde van de zeer harde dagen van het atheïstisch en communistisch dictatorschap, dat tevergeefs getracht had om het licht van het geloof in de harten en de gedachten van de mensen uit te doven. Pontifex en pelgrim, volgeling en vriend, een door elkaar lopen van persoonlijke herinneringen en vaststaande historische feiten.... al deze schijnbaar onverenigbare kwaliteiten werden naar boven gehaald in zijn toespraak die hij die middag hield in de kerk van O.L.Vrouwe van Genade.

Nadat hij Pater Pio een uitgesproken voorbeeld voor priesters had genoemd, alleen al omdat de viering van de Heilige Eucharistie en de Biecht zo'n centrale plaats hadden ingenomen in zijn leven, zei Joannes Paulus II, bijna alsof zijn gedachten waren gericht op het verleden en op zijn persoonlijke en intieme band met Pater Pio: "Ik wil samen met u de Heer danken, dat Hij ons en deze generatie in deze zo gekwelde eeuw de zo zeer geliefde Pater Pio heeft geschonken". De zo zeer geliefde Pater Pio... Dit

zijn woorden van de opvolger van Petrus, uitgesproken met het gezag van zijn dienstambt en met de autoriteit van een bijzondere man zoals Karol Wojtyła, spontane woorden ook, gebaseerd op een geestelijke visie en een algemeen begrip van de geschiedenis, die reeds door het Bloed van Christus is vrijgekocht, die zich echter zonder vrees zou moeten openen voor de omarming door haar Verlosser. Joannes Paulus II wilde de Paus zijn die Pater Pio eerst in het boek van de gelukzaligen zou bijschrijven en daarna in dat van de heiligen en die bij vele andere gelegenheden de buitengewone zending van de heilige broeder als getuige en profeet zou beklemtonen in het licht van de eigentijdse en recente geschiedenis. Deze werd op dramatische wijze doorkruist door ideologieën en maatregelen, die, als ze zich dan niet openlijk keerden tegen God en de transcendentie wereld, deze dan toch beschouwden als nutteloos en zelfs gevaarlijk. "Laten we hem op de been krijgen, deze Padre Pio. Laten we hem op de been krijgen!" Met deze woorden begroette de Heilige Vader de Algemeen Overste van de Kapucijner Minderbroeders, Fr. Flavio Roberto Carraro. Misschien doelde hij destijds op het zaligverklaringsproces, dat toen tot stilstand leek te zijn gekomen. Hier en nu zou ik ze willen duiden als een uitnodiging, of beter nog, als een krachtige en duidelijke opdracht om Pater Pio te plaatsen op de wegen van onze tijd.

*Een brief van Pater Pio aan Fr. Vittore da Canosa
San Giovanni Rotondo 14 augustus 1917*

ZOALS MARIA AAN DE VOET VAN HET KRUIS

04

Het is een heel belangrijk punt van onze godsdienst, mijn zoon, blij te zijn met enkel die eenvoudige daden, uitgevoerd zonder gevoelens die geëfend worden door onze hogere wilsuïtingen, op dezelfde wijze als het een hoog niveau van onthouding zou betekenen om nooit te eten, alleen met tegenzin en tegen je wil. Je moet jezelf helemaal overle-

veren aan de goddelijke Voorzienigheid. Blijf in die toestand, mijn zoon, in deze duisternis en dorheid, en beschouw de Allerheiligste Maagd en Sint Jan, die aan de voet van het Kruis, te midden van vreesaanjagende duisternis, niet luisterden en evenmin de Heer nog zagen en die geen andere gevoelens hadden dan verdriet en droefheid. Zij

waren zeker wel gedragen door geloof, maar dit was eveneens in duisternis gedompeld, het was immers noodzakelijk dat ook zij deelnamen aan de verlatenheid van de Heer.

Leef dan, mijn zoon, volgens de geest; doe wat geloof, hoop en liefde, rede en gehoorzaamheid je ingeven en vrees niets. Stormen mogen opsteken; houd je

voor de geest dat hoe strenger de wind is, des te mooier de lente zal zijn, met een overvloed aan bloemen.

DIE HISTORISCHE DAG, 25 JAAR GELEDEN.

25 jaar geleden

Door STEFANO CAMPANELLA

Het bezoek van Joannes Paulus II aan San Giovanni Rotondo was geheel geconcentreerd in één namiddag en avond. De eerste stop werd gehouden in de buitenwijken van de stad, waar een betonnen platform met een altaar was opgericht en waar de Paus de Eucharistie celebreerde. In zijn homilie beschouwde de Paus de stad en "in het bijzonder haar ontwikkeling door de aanwezigheid van Pater Pio van Pietrelcina en zijn apostolische werk dat haar internationaal bekend had gemaakt." Vervolgens richtte hij zich tot de

stadsbewoners van San Giovanni Rotondo en "spoorde hen aan om altijd waardige getuigen te zijn van Pater Pio."

Na de viering, het was al bijna donker, werd Joannes Paulus II met zijn "pausmobiel" naar het plein van het heiligdom van "Onze Lieve Vrouw van Genade" gebracht. Pater Marciano Morra, gardiaan van het klooster verwelkomde hem in de kerk die gevuld was met gelovigen.

Na een geknield gebed voor het tabernakel en na de toespraak van Pater Flavio Roberto Carraro, Ge-

neraal Overste van de Minderbroeders Kapucijnen, sprak de Paus een tweede maal en hield de Broeder van Pietrelcina tot voorbeeld voor alle priesters.

"Een essentieel aspect van de heilige dienst, en dat was herkenbaar in het leven van Pater Pio," zo bevestigde hij, "was het offer dat de priester van zichzelf maakt, in Christus en met Christus, als een slachtoffer van uitboeting en herstel voor de zonden van de mensen."

Verder voegde hij er nog aan toe: "Dit offer moet zijn hoogste uit-

05

25 jarige
herdenking

VOCEDIPADREPIO.COM

JOHANNES PAULUS II
TIJDENS ZIJN HOMILIE
OP 23 MEI, WAARIN
HIJ DE INWONERS
VAN SAN
GIOVANNI ROTONDO
AANMOEDIGDE OM
WAARDIGE
GETUIGEN VAN PATER
PIO TE ZIJN.

06

drukking vinden in de viering van het Eucharistisch offer. En wie herinnert zich niet de gloed waarmee Pater Pio het Lijden van Christus herleefde, in de Mis? Dit was de reden van zijn liefde voor de Mis, die hij 'een reusachtig mysterie' noemde en dat was door zijn deelname aan hetzelfde lijden van de Gekruisigde Heer, cruciaal voor de verlossing en de heiliging van de mens." "In de Mis", zo zei hij, "zit alles van Calvarië." Daarna ging de Heilige Vader verder met het beschouwen van nog een aspect van de priestertelijke zending van de vereerde Kapucijn: "Voor Pater Pio was deze intieme en liefderijke deelname aan het offer van Christus de reden van zijn verbinding en toewijding aan de zielen, vooral zij die verstrikt waren in de ketenen van de zonde en getroffen door lijden."

Onmiddellijk daarna daalde de Paus af naar de crypte. De Kapucijner Paters openden het smeedijzeren hek dat de tombe van Pater Pio beschermde. Joannes Paulus II ging naar binnen, knielde en legde zijn hand op het grote granieten blok die deze graftombe bedekte,

**FR. FLAVIO
ROBERTO
CARRARO**

verwelkomde
Johannes Paulus II
bij het Heiligdom
van Onze Lieve
Vrouw van
genade.

hij verwijfde daar in gebed, onbeveelbaar gedurende tien minuten. Na dit intense en ontroerende moment, werden foto's genomen met al de paters en werden geschenken uitgewisseld: Pater Flavio Roberto Carraro schonk aan de paus een boek "Immagini Rubate" met foto's van Pater Pio, en ook een kelk die door de heilige werd gebruikt.

De derde stap van zijn bezoek was naar het Huis ter Verlichting van het Lijden.

Vóór het hospitaal drukte Joannes Paulus II zijn bewondering uit voor deze medische instelling die niet hetzelfde was als anderen, en zei hoe "Pater Pio's grote intuïtie erin bestond om de wetenschap ten dienste van de zieken te verenigen met geloof en gebed: medische wetenschap in de steeds meer vooruitgang boekende strijd tegen het lijden en geloof en gebed bij het omvormen en verheffen van dat lijden dat, ondanks alle vooruitgang van de wetenschap, altijd tot op zekere hoogte een erfenis zal blijven van het leven hier beneden."

In het licht hiervan spoorde de Paus "de dokters en de hele paramedische en priesterstaf aan om de zieken bij te staan" om "een ware en eigen gemeenschap op te bouwen, gebaseerd op de liefde van Christus: een gemeenschap die hen broederlijk verenigt die hulp bieden en hen die hulp ontvangen." Toen de publieke plechtigheid voorbij was, bezocht de Paus vergezeld van de president van de apostolische werken, Mgr. Riccardo Ruotolo en van de directeur van het departement gezondheid, Dr Giuseppe Gusso een voor een de zalen en ook de kamers van de zieken die niet uit hun bed konden.

Twee uur later, toen de Heilige Vader zijn "rondes" had beëindigd, werd hij begeleid naar de residentie van Mgr. Ruotolo, op de boven-

ste verdieping van het tehuis van de Apostelen van het Heilig Hart van Jezus, voor een maaltijd. Het was een sober maal, bereid door de kok van de zusters religieuzen, Mevrouw Angela Pugliese, die nauwgezet de richtlijnen volgde van Zuster Annunziata Netti, het hoofd van de keukens. Het bestond uit een bouillonsoep met balletjes en een kleine pasta met filetsteak, asperges als groente en daarna kaas en fruit.

De Paus at niet veel. En toen zijn secretaris hem in het Pools uitnodigde om tenminste de lokale producten te proeven zoals de ricottakaas en het andere voedsel, zei de Heilige Vader alleen maar "dat het er allemaal zeer appetijtelijk uit zag", maar dat hij verkoos niet te overdrijven. Een beetje voor middernacht keek hij op zijn horloge en zei: "Het is al laat, ik zal mij nu maar eens terugtrekken." Hij stond van tafel op en ging naar zijn kamer die voor hem was gereserveerd enkele passen verder, op dezelfde verdieping.

De volgende morgen om 6 uur bevond Don Giuseppe Ruotolo, broer van Mgr. Riccardo zich buiten in de gang. Niemand wist wanneer de Paus naar buiten zou komen. Terwijl hij wachtte en een babbeltje maakte met de pauselijke wachten zag Don Giuseppe de Paus naar buitenkomen en de trap afdalen die direct toegang geeft tot het koor van de grote kapel van het hospitaal, waar zich een tabernakel bevond met het Heilig Sacrament. Hij scheen de weg te kennen

DE HEILIGE VADER,

sprekend vanaf het hoofdaltaar, riep het vuur in herinnering waarmee Pater Pio de Eucharistie celebreeerde.

zonder enige moeite, ofschoon dat de eerste en de laatste keer was dat hij in dat appartement had geslapen. In het koor van de kapel knielde hij neer op de eerste bank en verzonk in gebed.

Om kwart voor acht op de 24ste mei was er reeds een heel grote menigte verzameld achter de afsluitingen op het plein van de kloosterkerken van Onze Lieve Vrouw van Genade, toen de Mercedes van de Paus van de rijweg kwam van het Huis ter Verlichting van het Lijden.

Op dezelfde wijze als hij was aangekomen, reed hij door de straten van de stad, voor een laatste afscheidsgroet aan de mensen van San Giovanni Rotondo en de bedevaarders, die nog steeds zo vol enthousiasme waren.

Naast de Paus zat Mgr. Valentino Vailati, Aartsbisschop van Manfredonia en onderweg zei de opvolger van Sint Petrus tegen hem: "Dit hospitaal is werkelijk iets zeer groots en het breidt zich nog uit. Het is voor mij het mooiste mirakel van Pater Pio. Een apostolisch werk als dit kan alleen de vrucht zijn van veel gebed, lijden en een buitengewone vrijgevigheid."

En hij vervolgde: "Toen ik de eerste keer bij Pater Pio kwam, was ik een jonge priester en ik verwachtte een kleine nederige persoon te ontmoeten zoals Sint Franciscus van Assisi. Pater Pio daarentegen was een grote, sterke en knappe man. Wat me sterk raakte, was zijn vol zijn van gebed, de wijze waarop hij de Mis opdroeg en hoe hij leed; en dat is de verklaring voor het Huis ter Verlichting van het Lijden." Toen vroeg de Paus aan de Aartsbisschop hoever het stond met het proces van Pater Pio's zaligverklaring, dat vier jaar eerder was begonnen. Daarop opende hij zijn brevier om te bidden. De auto reed de Viale Cappucini naar beneden op weg naar Monte Sant' Angelo, de tweede stop in het bezoek van Joannes Paulus II aan de provincie van de Capitanata.

**NA DE
TOESPRAAK**
die hij hield bij
de hoofdingang
van het Huis
ter Verlichting
van het
Lijden, wenste
Johannes Paulus
II alle
ziekenkamers
te bezoeken
om de
zieken te
ontmoeten.

MARIA

“de nieuwe vrouw van pinksteren”

Door FRANCESCO ARMENTI

Het Pinksteren van Maria

Maria kan om goede redenen “de nieuwe vrouw van Pinksteren” genoemd worden. Je kan de diepe betekenis van de gave van de Heilige Geest bij de geboorte van de Kerk niet vatten zonder de Heilige Maagd Maria, die vol van genade is en vol van de Geest van God de Schepper.

De Concilievaders bevestigen: “Maar omdat het God behaagd heeft om niet plechtig het mysterie van de redding van het menserras bekend te maken, voordat Hij de Geest die door Christus was beloofd zou uitstorten, zien wij de apostelen vóór de dag van Pinksteren ‘één van geest volharden in gebed met de vrouwen en met Maria, de Moeder van Jezus, en met Zijn broeders’ (Handelingen 1, 14) en Maria die door haar gebed de gave van de Geest afsmeekt, die haar reeds bij de Boodschap had overschaduwd.” (*Lumen Gentium*, 59).

Het verband tussen de Parakleet en de Vrouw van Nazareth, na de Hemelvaart van de Heer, toen zij Pinksteren verwachtte in de bovenzaal, was heel bijzonder en intens, ofschoon in het leven van Maria de Geest altijd het voedsel was van haar heiligheid en verbond in het volbrengen

10

MARIA
ontving de
gave van de
Heilige Geest
bij de
aankondiging.

van Gods heilsplan.

God de Vader die van alle eeuwigheid bij alles de redding van de mensheid had overwogen, schiep Maria zo dat Zijn Zoon het vlees kon aannemen, de wereld en de geschiedenis kon binnentreden opdat Zijn Geest kon wonen in de mensen. Maria was ontvangen uit liefde, opdat God ons zou kunnen redden uit de ongehoorzaamheid van Adam en Eva. (vgl. Genesis 1, 26-31). Het is dezelfde Geest die over de wateren zweefde bij het begin van de schepping, die orde schiep in de woestenij, die licht bracht in de duisternis van de afgrond en vorm gaf aan het vormeloze, (vgl. Genesis 1, 1-2), dezelfde Geest die aan de Vrouw de kracht zou verlenen om de kop van de slang te verpletteren en dezelfde

Gave die Maria van Nazareth ontving bij de Boodschap. Zij is de "Nieuwe Eva", de deur waardoor Verlossing en Redding de geschiedenis van de mensheid binnenkomen om het leven terug te brengen, de waardigheid en de genade die verloren waren door de mens en die daarom "dood" was door de zonde.

Aartsbisschop Luigi Barbarito schreef: "De Geest des Heren die Jesaja aankondigde zal rusten op de stronk van Jesse, het is dezelfde Geest of 'adem' van God, die werkzaam is in de Heilige Schrift, in heel de Openbaring. De Geest is aanwezig bij het begin van de schepping. Hij inspireert de door God gekozen heilige mannen

om Zijn volk te leiden naar de vervulling van Zijn belofte. Hij schenkt wijsheid aan de Aartsvaders, onderscheiding aan de Rechters en op een bijzondere wijze aan de Profeten. Het is dezelfde Geest die, bij de volheid der tijden, met Zijn kracht de nederige Maagd van Nazareth zal vervullen en haar zal omvormen tot de bevoorrechte Moeder van het mens geworden Woord." De evangelist Lucas is heel duidelijk in de beschrijving van "het eerste Pinksterfeest" van Onze Lieve Vrouw, de werking van de Parakleet in haar leven en zending die eveneens gekenmerkt was door menselijke broosheid: "De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen. Daarom zal het kind dat geboren wordt heilig worden genoemd, Zoon van God." (Lucas 1, 35). Maar wat gebeurde er in dat huis in Galilea, waar een jong meisje leefde dat Maria heette? In dat meisje vond een echt en eigen "Pinksteren" plaats, "de Ene en Drieëne God" kwam in haar verblijf nemen, de Geest van God de Vader en de Zoon kwam verblijf houden in een menselijk schepsel. Maria was zo overschaduwd door de "kracht van de Allerhoogste", dat de Zoon van de Allerhoogste vlees aannam in haar en door de "adem van God", trad het meisje van Nazareth binnen in de deelname aan het leven zelf van de Drie-eenheid.

Haar delen in de gemeenschap van de Triniteit bevestigde de groet

van de engel: "Wees gegroet, gij vol van Genade." Dit is een begroeting die voorheen nog nooit aan een menselijk schepsel

DE HEILGE GEEST
KWAM OVER DE
DOCHTER VAN
JOACHIM EN
ANNA TE
NAZARETH IN
GALILEA.

te beurt was gevallen in de heilsgeschiedenis en zij zal niet herhaald worden. Het is een groet die het hele mysterie onthult dat tot stand komt in de Gezegende Maagd. De groet van de Aartsengel toont de nederigheid van de Moeder en het grote wonder dat God wil volbrengen door haar. Haar jawoord, niet tegenstaande haar eerste verbazing, is vrij, gewild en overtuigd en gedragen door de kracht van goddelijke uitverkiezing.

Maar wat was de reden van deze uitstorting van de Triniteit in het leven van dat nederige, verborgen schepsel, dan een verdere overschaduwing van de Heilige Geest? Na de Boodschap trok Maria met spoed naar haar nicht Elisabeth die, zodra zij haar zag het uitriep in een lofprijzing, waardoor zij haar hele geloof toonde: "Gij zijt de gezegende onder de vrouwen, en gezegend is de vrucht van je schoot. Gezegend zijt gij die geloofd hebt dat wat de Heer heeft gezegd vervuld zal worden." (Lucas 1, 41-45). De woorden van de moeder van Johannes de Doper waren niet ingegeven door haar wijsheid of haar heiligheid, maar omdat zij "vervuld was van de Heilige Geest." De Geest zette Zijn werking voort en inspireerde het profetische lied van Maria: het "Magnificat" waarin zij jubelde van vreugde om de aanwezigheid van de Heilige

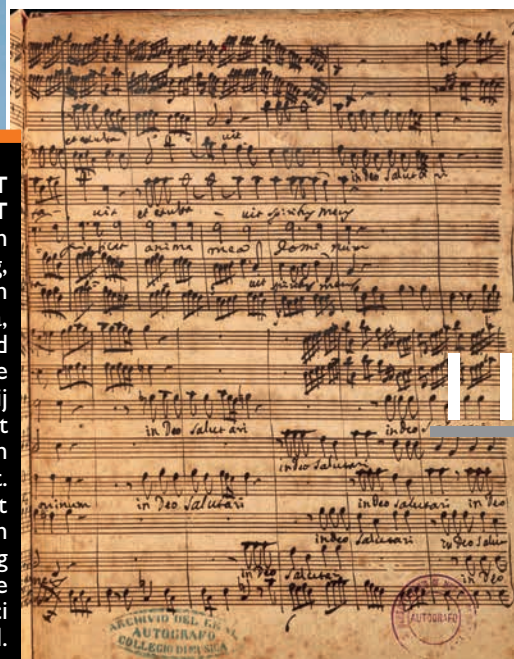
Geest, het "Magnificat" van hoop voor elke mens, voor de armen, de verdrukten, de nederigen, het "Magnificat" van door God gezegend te zijn. (Lucas 1, 46-48).

Maria het "nieuwe Pinksteren"

Nu komen we naar de bovenzaal waar Maria samen was met de Apostelen, de leerlingen en enkele van de vrouwen, die hebben deelgenomen aan de gebeurtenissen van de Verrijzenis. (vgl. Handelingen 1, 12- 13a 14). Onze Lieve Vrouw is daar als een leerling, een moeder, een gelovige om te bidden en te smeken om de gave die door Christus werd beloofd: de Geest van Troost, de verdediger. En toch is er een bijzondere reden, want zij was reeds overschaduwd in Nazareth. Een vereerder van Maria als Joannes Paulus II onderstreepte de Mariologie van Vaticanum II: "Omdat Zij al de unieke ervaring had meegemaakt van de werkdadigheid van deze gave, was de Gezegende Maagd

in staat om dit meer dan iemand anders te waarderen; inderdaad, Zij dankte haar moederschap aan de mysterieuze tussenkomst van de Geest, die Haar tot de weg had gemaakt waarlangs de Redder in de wereld kwam. Anders dan degenen die in de Bovenzaal aan het wachten waren, vervuld van vrees, hielp Zij de gemeenschap, zich volledig bewust van het belang van de belofte van haar Zoon aan de leerlingen (vgl. Johannes 14, 16) om in

**HET
MAGNIFICAT**
is het lied van
de lofprijzing,
uitgesproken
door Maria,
geïnspireerd
door de Heilige
Geest, toen zij
haar nicht
Elisabeth
bezocht.
Het
heeft eeuwen
lang
verscheidene
musici
geïnspireerd.
Rechts een
manuscript van
Francesco
Durante (1684
– 1755).

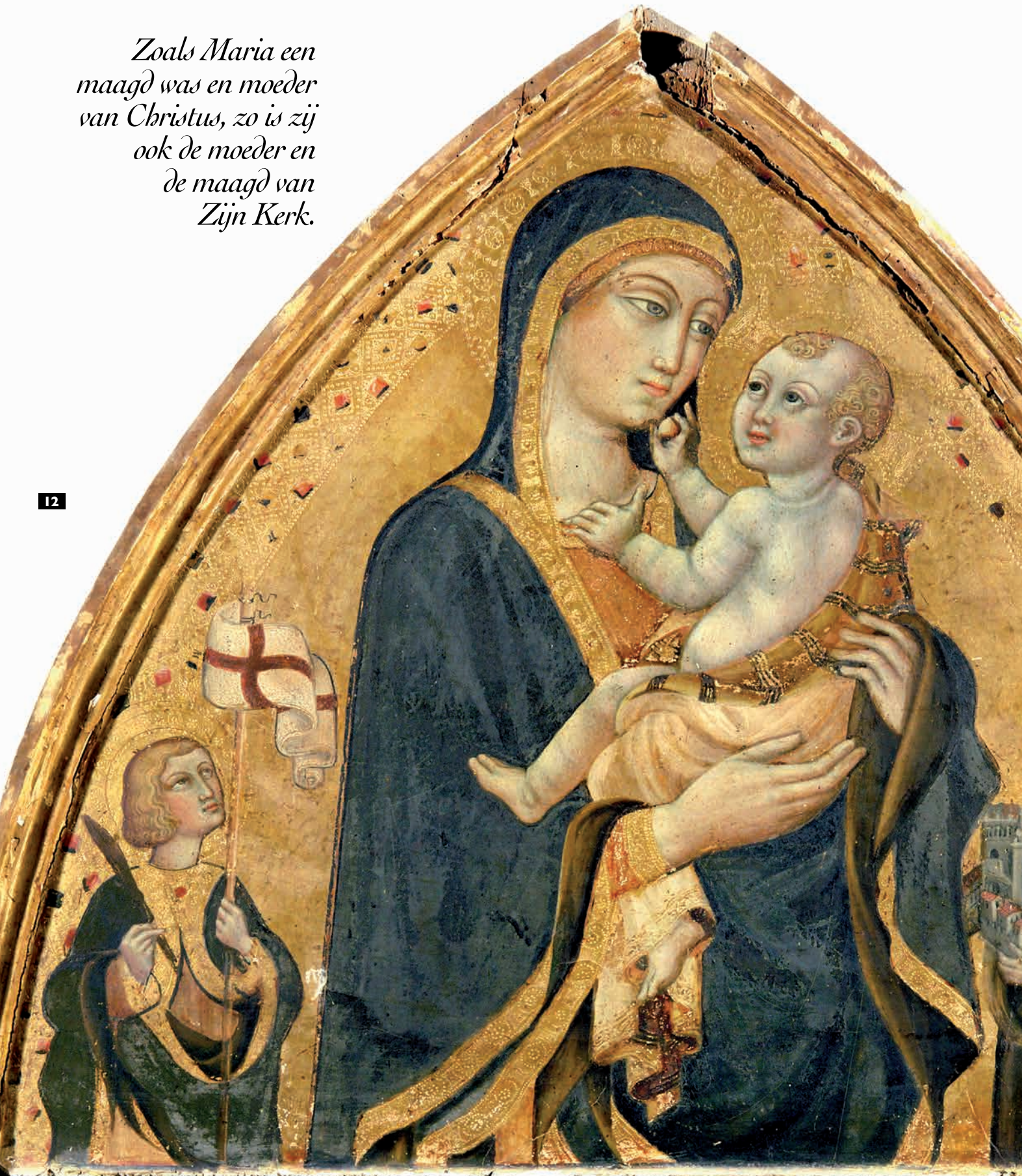

▶ DIT ZIJN DE RUÏNE RESTANTEN VAN HET GEBOORTEHUIS VAN MARIA IN NAZARETH, THANS DEEL UITMAKEND VAN DE BASILIEK VAN DE AANKONDIGING. ◀

*Zoals Maria een
maagd was en moeder
van Christus, zo is zij
ook de moeder en
de maagd van
Zijn Kerk.*

12

de juiste houding de komst van de "Parakleet" af te wachten. Zo dus, omdat haar unieke ervaring Haar vurig had gemaakt, lang voor de komst van de Geest, Haar ook betrof bij de voorbereiding van de geesten en de harten van hen die zich bij Haar bevonden." (Pauselijke audiëntie van 28 mei 1997).

Dit "nieuwe Pinksteren" was door de Gezegende Maagd verlangd omdat Zij, na Calvarië, waar haar Zoon de Kerk aan Haar toevertrouwde, nu geroepen werd om haar nieuwe moederschap te beleven tegenover de leerlingen en de eerste Christenen: "Terwijl op het moment van de Menswording, de Heilige Geest op Haar was neergedaald als op een persoon die geroepen was om op waardige wijze deel te hebben aan het grote mysterie, is nu alles voltooid wat de Kerk betreft, tot wiens beeld, model en moeder Maria nu geroepen wordt. In de Kerk en voor de Kerk, vervuld van Jezus' belofte, wacht Zij nu op Pinksteren en smeekt om een veelheid van gaven voor elkeen, elk naar zijn eigen persoonlijkheid en zending".

(idem).

Haar aanroepen van de Geest, was zeker niet voor haarzelf en haar nieuwe taak,

maar was eveneens en bovenal voor de gemeenschap van Christus, Zijn leerlingen en allen die volgens het Evangelie willen leven. Vandaar dat het Pinksteren van de bovenzaal een demonstratie was van Maria's grote liefde voor de Kerk, die door haar Zoon Jezus Christus was gewild. Het was de Geest die de geesten en de harten opende van hen in de bovenzaal, die hen dan bekwaam maakte om het geloof en de liefde van de Moeder van de Kerk en Moeder van de Heer te herkennen en aan te nemen, de Heer die was verrezen en hun meer dan eens was verschenen. Pinksteren was voor Maria de gelegenheid om de gaven uit te delen die Zij voor haar taak had ontvangen: haar geloof, dezelfde Geest die nu needaalde op de Apostelen, de geheimen die Zij als een schat in haar hart had bewaard, het verborgen leven in Nazareth, een legaat dat Zij moest doorgeven en ook om het geloof van de pasgeboren Kerk in de Verrezenen die in de zekerheid van Zijn belofte vervuld was: "Maar jullie zullen kracht ontvangen wanneer de Heilige Geest over jullie zal komen, en jullie zullen Mijn getuigen zijn in Jeruzalem, over Judea en Samaria, en tot aan het einde van de aarde." (Handelingen 1, 7).

Het Pinksteren van de Kerk

Maria ontving de Parakleet om de eenheid van de Kerk op te bouwen en te beschermen. Zij die binnen was gekomen om deel te hebben aan de gemeenschap van liefde van de Triniteit, werkte nu mee om van de Kerk een beeld te maken van de Trinitaire gemeenschap, door middel van de broederlijke gemeenschap van Christenen, van die Christenen die het Brood van het Woord breken, het Brood van de Eucharistie en het Brood van de Naastenliefde. Maria bad verder

en door de bemiddeling van de Geest opdat de liefde de familie van God zou opbouwen. De Heilige Fulgentius van Ruspe, bisschop van Ruspe in Noord-Afrika, had gelijk door in de vijfde en zesde eeuw te zeggen: "Er kan geen doeltreffender wijze van bidden zijn voor deze geestelijke groei van de Kerk, Zijzelf het Lichaam van Christus, dan het offer van Zijn Lichaam en Bloed onder de sacramentele gedaante van brood en wijn... Door dezelfde genade die de Kerk maakte tot het Lichaam van Christus, mogen al haar leden sterk staan in de eenheid van dat Lichaam door het blijvende verbond van liefde."

Het Pinksteren van de bovenzaal maakt de Gezegende Maagd tot "Profeet" van de Kerk van het "Nieuwe volk van God." De Almachtige God die aan Haar dacht in alle eeuwigheid, dacht ook aan ons die de Kerk van de Zoon vormen. Omdat Maria een Maagd was en Moeder van Christus, is Zij ook de Moeder en de Maagd van de Kerk. Zo schreef Honorius van Autun, een theoloog uit de 12de eeuw: "De Glorierijke, Gezegende Maagd vertegenwoordigt de Kerk, die eveneens Maagd en Moeder is. Moeder omdat zij vruchtbaar is gemaakt door de Heilige Geest en elke dag door het Doopsel nieuwe kinderen voor God voortbrengt. Ook maagd, omdat zij de bewaarder van het geloof is met onschendbare integriteit, en zichzelf niet toestaat door ketterijen bezoedeld te worden. Op dezelfde wijze als Maria Moeder werd door het leven te geven aan Jezus en Maagd te blijven. Het ene schonk redding aan het volk, het andere schonk de Redder aan het volk. Het ene bracht de oorsprong aan het leven in haar schoot, het andere schenkt leven door de Sacramenten; wat de eerste keer geschonken werd aan Maria door het vlees, is nu gegeven aan de Kerk door de Geest."

Inkijk in het
leven van
Pater Pio

VOCEDIPADREPIO.COM

EMILIA

*Ze koos er voor
om te leven in
nederigheid en
zichzelf
wegcijferend
in verbondenheid
met haar man
de dokter.*

SANGUINETTI

Door MARIANNA IAFELICE

"Vandaag, 13 juli 1975, zeg ik - in goede geestelijke en lichamelijke gezondheid - de Kapucijnerbroeders van San Giovanni Rotondo enorm veel dank voor de uitvaart en begrafenis van mijn echtgenoot. Ik verzoek hun vriendelijk dat mijn stoffelijk overschot in vrede mag rusten nabij dat van mijn geliefde echtgenoot Guglielmo, in het graf dat hier in San Giovanni Rotondo door mij is gekocht. Ik, Emilia Sanguinetti Spillmann verlang dat mijn uitvaart wordt gehouden in de kerk van San Giovanni Rotondo."

Dit was de uiterste wilsbeschikking van Emilia Spillmann Sanguinetti oftewel "Mi" zoals haar koosnaam onder vrienden was. Ze sterft rustig op 2 juli 1977. Rustig en met dezelfde nederigheid als waarmee ze haar leven leefde. Aantrekkelijk, afkomstig uit een goede familie en met een sterke wil, wist ze hoe je in de schaduw kunt leven en om deze deugd zag men haar goedheid als die van een engel. Ook vanwege haar nederigheid en

gehoorzaamheid vooreerst aan haar man, "de arts" en vervolgens aan het Apostolische Werk van de Pater. Emilia Spillmann Sanguinetti was tenger, broos, blank van huid en had een licht accent in haar stem. Ze kwam voor het eerst in 1934 naar San Giovanni Rotondo. Maar ook al toen zij net getrouwd was, kwam zij in aanraking met Pater Pio in het huis van haar schoonouders. Daar las zij een artikel dat haar intrigeerde en over de broeder ging. Ze raakte ervan overtuigd dat hij authentiek was. Maar het eindigde er ook mee. Tot het moment dat iemand die betrekkingen had met Paus Pius XII, markies Gerini Pacelli, van een bezoek aan San Giovanni Rotondo terugkwam en de groeten overbracht van Pater Pio. En daarna bij een volgend voorval toen Emilia aan een boer die patiënt van de "arts" was, voorstelde om de Pater te vragen om gebed. Gebed voor haarzelf om licht in haar geloof, maar vooral

voor haar man die toen tegen de Kerk was. Een "collaborateur" in deze onderneming tussen de streek van Mugello in het noorden van Toscane (waar zij woonde) en San Giovanni Rotondo, was o.a. een vrouw die in 1937 naar het stadje in de Gargano zou verhuizen: Elena Bandini, geestelijk dochter van de Pater.

Toen zij nog in Mugello woonde en leed aan een slechte gezondheid, bracht Dr. Sanguinetti haar regelmatig een bezoek en als hij bij haar thuiskwam zag hij zich in haar slaapkamer altijd gesteld tegenover een grote foto van de Pater. De indruk of beter gezegd de irritatie die de arts dan in zich voelde opkomen was vaak de oorzaak van een woordenwisseling in zijn gesprekken met zijn vrouw. Zijn vrouw echter voelde zich *"aangetrokken door het geloof op een manier die ze nog niet eerder ervaren had."* En zei zij: *"Ik doe niets anders dan vrome boeken lezen, de Bijbel en boeken over het leven van Christus. Het was alsof er een nieuw*

*Emilia Sanguinetti (links),
met Barbara Ward, de
Engelse journaliste die er
in slaagde om een grote
financiële bijdrage bij de
Verenigde Naties te
verkrijgen voor de bouw van
Het Huis ter Verlichting
van Het Lijden.*

licht in mij was en ik sprak er over met mijn man. Hij luisterde met een zekere mate van interesse die mij verraste. Maar hij was altijd enigszins terughoudend."

Toen Kerstmis naderde bespeurde Emilia een groot verlangen in zich om te gaan biechten en zo gingen haar man en zij naar een plaats dichtbij Borgo San Lorenzo. Daar woonde Mgr. Arturo Bonadi. "Terwijl ik mijn dankzegging deed, hoorde ik iemand dichtbij mij snikken: Ik realiseerde me dat het mijn man was die huilde. Ik vroeg hem meteen of hij zich niet goed voelde en hij antwoordde me dat het 'goed' was met hem maar 'hij zich voelde alsof er zich tussen ons een grote afgrond bevond' en dat hij mij nooit meer zou terugvinden. Hij wilde ook gaan biechten na vele jaren te zijn weggeweest en hij ontving daarna de Communie. Het was een erg mooie Kerstmis voor ons."

Hun eerste bezoek aan Pater Pio was een verjaardagscadeau dat de arts aan zijn vrouw gaf. Zij herinnerde het zich als volgt: "Jarenlang gaf hij me iets tastbaars om mijn verjaardag te vieren, maar dat jaar vroeg ik hem of hij mij wilde meenemen naar San Giovanni

Rotondo. Hij was nogal sceptisch over de Pater en antwoordde daarom: 'Ja, ik neem je mee, maar alleen als je chauffeur; want ik wil niet dat je misleid wordt door een onevenwichtige persoon of iemand die aan vallende ziekte lijdt.'"

En zo reisden ze aan het einde van de maand mei samen met Bandini in een Fiat Balilla naar Pater Pio. Het was 20.00 uur toen ze aankwamen en de arts die zich niet bewust was van de kloosterregels op de kloosterdeur aanklopte terwijl Emilia in de auto wachtte. De deur werd open gedaan door een lekenbroeder die wat geïrriteerd tegen hem zei:

"Hoe onbeleefd kun je zijn om op dit uur aan de kloosterdeur te kloppen! Realiseert u zich niet dat het klooster nu gesloten is?"

Toen hij bij de auto terugkwam zei hij slechts: "Het begint al goed! Er is zojuist tegen me gezegd dat ik erg onbeleefd ben!" De volgende ochtend zagen ze de Pater voor het eerst tijdens de Heilige Mis in de kerk. Emilia vroeg aan haar man: "Wat denk je?" Hij zei haar kalm: "Dit is de vinger van God."

De arts werd zo door hem gegrepen dat ze nog wat dagen langer in zijn nabijheid zijn gebleven. Later zou Emilia zeggen dat ze er allerlei moeilijkheden te verduren kregen. Bij een van de eerste keren dat zij haar biecht sprak tegen Pater Pio, kon zij zich niet inhouden en riep: "Pater wat is het mooi om hier in uw nabijheid te leven!" en hij antwoordde haar: "Waarom blijf je hier dan niet voor altijd!" Daarop zei Emilia, "Dat kan ik niet vanwege het werk van mijn man!" Toen antwoordde de Pater haar op tamelijk gebiedende wijze: "Stuur hem weg, en blijf voor altijd hier!" Verbijsterd en zo ontzet dat ze niet in staat was om de biechtstoel uit te komen, vroeg

► HET WAS ELENA BANDINI DIE DE SANGUINETTIES
INTRODUCERDE BIJ PATER PIO. ◄

*Dr. Guglielmo
Sanguinetti en
zijn vrouw
Emilia.*

Emilia hem: "Maar hoe moet ik hem dat zeggen?" Pater Pio vervolgt: "Maar wat heb je begrepen. Ik ga niemand scheiden, je moet vertrekken en dan samen terugkomen."

Na enkele maanden kwamen ze samen terug en tijdens een van deze bezoeken zei Pater Pio op een avond tegen de arts: "We moeten drie tabernakels bouwen, drie tenten: één voor Jezus, één voor u en één voor mij! Hoe mooi zou dat zijn! Blijf hier voor altijd! U moet hier voor altijd blijven!"

Emilia herinnerde zich inderdaad dat de Pater tijdens één van die eerste ontmoetingen tegen haar man had gezegd: "'Dokter, ik heb uw hulp nodig. Ik moet een ziekenhuis bouwen en u wordt mijn arts.' Mijn man die elders werkte, antwoordde: 'Nee, Pater. Het is onmogelijk want zelfs al zou ik weggaan bij mijn werk en naar hier komen, kan ik nog niet in San Giovanni werken omdat ik dan de patiënten zou afpakken van andere artsen.' De Pater reageerde meteen: 'En toch zeg ik u dat u naar hier zult komen en mij met deze bouw gaat helpen.'"

Emilia herinnerde zich nog vaak de uiteindelijke rit naar San Giovanni Rotondo die een enkele reis zou zijn, de verhuishwagen die niet alle antieke meubelen kon hebben en dat ze meubels moesten achterlaten. Ook dat ze verbaasd waren toen ze, na te hebben getankt, ontdekte dat een paar van de wollen matrassen waren gestolen.

Maar ook op dat moment bleven ze eensgezind, ervan overtuigd dat ze de juiste beslissing hadden genomen. Guglielmo en Emilia waren altijd samen geweest, al vanaf de beginjaren met elkaar toen ze in Rome op school zaten. En ze zijn samen gebleven tot die 6^e september in 1954 toen de Heer de arts in de vroege ochtend onverwacht tot zich riep. Hoe

zou Emilia omgaan met dit verlies? Na een paar weken van "grote droefheid", zo schreef zij, maar niet gebroken door het lijden, verscheen ze weer op haar werk en wijdde ze de rest van haar leven toe aan het apostolaat van de Pater door het werk van haar man voort te zetten. Emilia was een vrouw die zeer gewaardeerd werd vanwege haar edelmoedige en bescheiden natuur,

haar schoonheid en haar bevaligheid die nooit opzichtig of vulgair was. Emilia was een moderne vrouw als je onder 'modern' verstaat dat zij het vermogen had om vol te houden, te aanvaarden, een man bij te staan met een belangrijke positie, en dat zonder rivaliteit. En als we bij 'modern-zijn' niet denken aan brutale en schaamteloze vrouwen, dan was Emilia Spillmann, die altijd voor

iedereen mevrouw Sanguinetti bleef, modern. Ook al zat ze tijdens belangrijke officiële gelegenheden niet op de eerste rij, ze liet haar man nooit alleen bij zijn ontelbare verplichtingen. Emilia was ook in haar manier van kleden een moderne vrouw. Ze voelde zich er nimmer toe verplicht om zich mondain te kleden en ze was nooit onelegant. Ze was een vrouw van eenvoud en

**GUGLIELMO
EN EMILIA**

verhuisden naar
San Giovanni
Rotondo nadat
Pater Pio aan
Dr. Sanguinetti
had gevraagd
om hem te
helpen bij de
bouw van Het
Huis ter
Verlichting van
Het Lijden.

stijl, die altijd de beminlijkheid bewaarde die zij door haar geloof ontving en die elke dag toenam en onaangestast bleef zelfs toen het moederschap niet voor haar bleek te zijn weggelegd. Zij was altijd in staat geweest om te volharden ook toen, evenals de kinderen die nooit zouden komen, haar levensgezel haar werd ontgenomen. Ze bleef trachten om de idealen van haar man te bereiken

ook al had ze kunnen doen zoals zovele vrouwen die zich als weduwen kleedden en rouwden in plaats van de armen uit de mouwen te steken en aan het werk te gaan. Men kan dan ook alleen wat smalend lachen hoe Enrico Malatesta in zijn boek *"Padre Pio il Santo delle Stimmate"* (De heilige Pater Pio met de stigmata) dit alles verkeerd voorstelde, zelfs tot het punt dat hij haar

abusievelijk de "dochter" van Sanguinetti noemde en dat Pater Pio zich had vergist in zijn mening over de arts die Malatesta bovendien beschrijft als de eerste directeur van het ziekenhuis: *"Pater Pio was geen 'heilige' zonder fouten. De dochter van Dr. Guglielmo Sanguinetti, de eerste directeur van het Huis ter Verlichting van het Lijden, vroeg aan de broeder om een gunst voor haar vader die zijn levenseinde zag naderen; en zij droomde dat Pater Pio tot zijn vuisten ervan bloedden aan een deur klopte, die niet openging. Toen Sanguinetti stierf, verklaarde Pater Pio aan zijn dochter dat hij langdurig voor haar vader had geklopt aan de deur van de hemel, maar dat die niet openging."*

Deze woorden gaan zo in tegen de waarheid en tegen wat er echt is gebeurd in hun leven en in de omgang die zij met Pater Pio hadden, dat stilzwijgen, uit respect voor hen, het enige antwoord kan zijn. Elk woord zou ingaan tegen al wat zij ons door hun leven hebben geleerd. Toch willen we een paar regels delen uit de kloosterkronieken van 7 september 1954, de dag na het overlijden van Dr. Sanguinetti, die naar mijn mening zeer veelzeggend zijn en waar te lezen is hoe ene heer Cremonini aan de Pater vroeg: "Kunnen we zeker zijn van zijn eeuwige redding?" waarop hij als antwoord kreeg: "Als hij niet naar het paradijs is gegaan wie dan wel?" In het hiervoor genoemde is er iemand geweest die ongetwijfeld een fout heeft gemaakt en het lijkt er duidelijk op te wijzen dat Pater Pio dat niet was.

Redactioneel

Door JEROEN SMITH PR.

Door de Heilige Mis worden 2000 jaar overbrugt. Het Kruisoffer is hier tegenwoordig gesteld. Op een andere wijze, lijken Relieken een tastbaar en zichtbaar contact te geven. Vooral als het om Relieken van de Heer Zelf gaat.

In de maanden april en mei was in Trier de Heilige Tunica te zien. Der heiligen Rock, zoals de Reliek in Duitsland bekend is. De hele dag door liepen mensen de grote Dom binnen om daar in het midden de Tunica te zien en te vereren. De geschiedenis van deze stad is verweven met die van deze Christus-relikwie. De Moeder van keizer Constantijn, Helena, zou de tunica met andere relieken meegenomen hebben naar haar verblijfplaats Trier. In 1512 werd de eerste expositie gehouden. De eeuwen erna kwam het om de zoveel decennia voor, dat de Tunica te zien was. In de 20ste eeuw in 1933, 1959, 1998 en nu dan in 2012, 500 jaar na de eerste expositie.

De Tunica die we zien is niet als zodanig de mantel die Jezus droeg op de Kruisweg, de mantel uit één stuk geweven, mogelijk door Maria. De Romeinse soldaten hebben er om gedobbeld (zie Johannes 19,). Nee, deze Tunica is in feite zelf een soort reliekhouders. Rechts onderin zitten twee stukjes genaaid van die Mantel van Jezus. Daar omheen en aan vast is een kleed genaaid, in de vorm van een tunica. In de loop

der eeuwen is deze verstevigd en hersteld. Dus daarin zitten twee echte reliek-deeltjes. Daarom is deze tunica vererenswaardig. Het was jammer dat de bezoekers in Trier nergens daar goed uitleg over kregen. Ze zagen de Tunica en vroegen zich af: is dit nu de mantel van de Heer. Of de aandacht werd van de vraag afgeleid: het gaat niet om de echtheid maar om de symboolwaarde: de tunica uit één stuk verwijst naar de eenheid van de Christenheid. De hele expositie had (ook de vorige keren) dus

een sterk oecumenisch karakter. Dat is mooi, maar niet de vraag van het hart van de mens. Die wil een voorwerp zien of aanwezig weten dat werkelijk door Jezus, God en mens, aangeraakt is. Alleen dan raakt zo'n voorwerp ons hart heel diep. Wordt Jezus op een bijzonder wijze heel nabij gemerkt. En de Reliek neemt ons mee naar de kruisweg in Jeruzalem. Jezus kan zo ons hart raken. Daar zijn toch de Relieken voor bedoeld? Daar heeft de Kerk ze de eeuwen door voor bewaard en ter verering getoond.

DE NIEUWE EVANGELISATIE (4): WAAR TE BEGINNEN 1000 - 1500

Door JEROEN SMITH PR.

Van het begin af aan

Vijftig jaar na het Tweede Vaticaans Concilie lijkt de Kerk in Europa in een overgangsfase te zijn. Uit de geschiedenis weten we, dat dit nooit eenvoudige perioden zijn. De huidige tijd heeft de kenmerken van een crisis (kerkleegloop, ontbreken van hele generaties, te weinig priesters voor alle kerkplekken, slecht imago...), anderzijds van zuivering, herijking en hoopvolle tekenen. In alle bisdommen en parochieverbanden wordt gereorganiseerd. Van gelovigen wordt veel gevraagd, van priesters, diakens en catechisten niet minder, maar ze houden vol.

In de Kerk zijn er downs en ups. Kloosterorden, ziekenverzorging, parochievernieuwing, politieke invloed, heiligen, Concilies hebben allemaal impulsen gegeven tot een opnieuw bloeien van het geloof. Dit waren lang niet altijd initiatieven van monniken en bisschoppen! De 'gewone gelovigen' hebben hier een groot aandeel in gehad. De imagoschade lijkt dit alleen wat uit het collectieve geheugen gewist te hebben en het is vervangen door wantrouwen en afstand houden. Elke tijd heeft zijn eigen uitdagingen. De maatschappij van nu is gekenmerkt door individualisme, kortlopend engagement en een eis van het evenement en de sensatie. Alles uit dit leven halen wat erin lijkt te zitten. En met een vleugje spiritualiteit en levensvragen. Onze Paus heeft de beschrijving 'christelijk analfabetis-

me' ingevoerd. Men weet niet meer waar het over gaat. Kennis is beperkt, fragmentarisch en zelfs onjuist. Dat vraagt dat we dus bereid en in staat zijn, om het geloof van het begin af aan uit te leggen. Met de eerste letter van het Alphabet te beginnen.

Waar begint het?

In de maatschappij is veel geestelijke armoede, met alle gevolgen van dien. Veranderingen gaan snel en we raken als Europa verder van Christus vandaan. Evangelisatie richt zich dus niet alleen op de persoon, maar ook op de hele maatschappij en cultuur. We hebben geen tijd te verliezen. Nog wezenlijker is: *Caritas Christi urget nos*, De liefde van Christus dringt ons... (2 Korintiërs 5, 14). Het is dus een zeer 'urgente' situatie.

Evangelisatie begint waar christenen een verlangen hebben dat alle mensen Jezus persoonlijk leren kennen. Dat is het hart van het geloof en dus ook van de evangelisatie: mensen in contact brengen met de levende Heer binnen de gemeenschap van Zijn Kerk. Dit is uiteraard een persoonlijk proces voor iedere mens, maar "hoe kunnen ze in Hem geloven, als ze niet over Hem hebben gehoord? En hoe kunnen ze over Hem horen als Hij niet verkondigd wordt?" (Romeinen 10, 14)

Geen woorden maar daden

We kennen deze uitdrukking maar al te goed. Alleen voor Evan-

gelisatie gaat deze niet op. Te lang is er gezegd: laten we als katholieken maar goede mensen zijn, veel aan diaconie doen en er verder niet te veel woorden aan besteden. De afgelopen veertig jaar is daarbij de indruk gewekt, dat katholiek zijn, zoiets is als: respect hebben voor je medemens, iedereen zijn vrijheid gunnen en wie het fijn vindt is in de kerk welkom, maar dat hoeft niet. Met de nodige Bijbelteksten werd dit nog onderstreept, Matheus 25 voorop. De kern was verdwenen. Want waarin verschilt zo'n visie van het atheïstisch humanisme? Wie gaat hier zijn leven voor geven (martelaren) of aan toewijden (priesters, religieuzen)? Als Paulus ergens kwam, begon hij niet met de oproep: Wees lief voor elkaar. Nee, hij preekte: Geloof in de Heer Jezus Christus.

Het programma (naastenliefde) volgt op de Persoon (Jezus). Eerst is er de Persoon, en dan gaan we pas luisteren naar Zijn Woorden. Dus het gaat er om dat mensen Jezus leren kennen, in een persoonlijke beleving. Dan zijn we ook in staat om te luisteren naar Zijn stem en proberen we Zijn weg te gaan. Die is dan overigens toch nog net wat anders dan dat 'goede doen scenario'. Het is een oproep tot heiligheid en overgave aan Hem, tot navolging zelfs tot aan het beminnen van de vijanden aan toe, en zo bijdragen aan de groei van de Kerk en het Rijk Gods. Een van de vervolgstappen is daadwerkelijke georganiseerde naastenliefde, de ca-

ritas of diaconie. Waarbij heel duidelijk mag klinken dat we dat doen omwille van Jezus, met en voor Hem, in Zijn houding van liefde die niemand buitensluit. Dus juist woorden, misschien nog eerder dan daden. Of bij de daden altijd ook woorden. Want men mag horen over Jezus.

Zelf geëvangeliiseerd worden

Natuurlijk gaat er eigenlijk nog iets aan vooraf. Evangeliseren houdt ook in zelf steeds meer geëvangeliiseerd worden. Woorden wekken, voorbeelden trekken. We zullen juist merken, dat als we vaker over ons geloof spreken, we onszelf meer zullen bevragen: Ik zeg dat nu wel, maar leef ik er zelf wel voldoende naar? Daarbij mag ons getuigenis ook een persoonlijk getuigenis zijn. Dat vraagt wel dat we een geloofsweg met Jezus gaan. Dan kunnen we over onze eigen ervaringen vertellen. Anderzijds moeten we ook niet wachten, tot dat we onszelf 'vroom genoeg' vinden om het met anderen te delen. Dan kunnen we misschien wel wachten tot we een Het mooie van Gods liefde blijft, dat Hij ons onvoorwaardelijk bemint. Niet pas als we heiligen zijn, maar zoals we nú zijn.

Misschien herkent u wel de situatie dat iemand heel onverwachts een vraag aan u stelt over het geloof. We schrikken daar meestal van. Echter waar een vraag wordt gesteld, is belangstelling, is openheid. Wellicht gaat er een eerlijk zoeken naar God achter schuil. Dan bedoelen we natuurlijk niet de cynische vragen als: "Ga jij nog naar die kerk?" of "Waarom blijf je dat instituut nog steunen?" God kan iemand op ons pad zenden,

die met een heel eerlijke vraag komt. Dan mogen we zomaar vertellen, hoe veel steun we zelf aan het geloof hebben. Of we kunnen wat begin antwoordjes geven. Ook dan worden we in zekere zin zelf geëvangeliiseerd, want je zoekt naar woorden om zo goed mogelijk iemand wat dichterbij Jezus en Zijn Kerk te brengen.

Van reorganisatie naar evangelisatie

De parochies waren en zijn over het algemeen nog wel 'goed' in kindercatechese en Doopsel- en Trouw- voorbereiding. Hier en daar zelfs avonden, lezingen, groepen rond de Schrift, gebed, thema's. Maar het geloof uitleggen zodat een 'religieus analfabeet' er wat mee kan? En erna weer nog verder kan... Dat is andere koek! Gelukkig is er de afgelopen 10 jaar enige ervaring opgebouwd. Methoden die op een laagdrempelige, eigentijdse en beproefde manier het geloof beginnen uit te leggen. Wat deze methoden gemeen hebben, is dat ze niet alleen geloofskennis geven, maar ook helpen om het hart te openen voor het ge-

loof. Ze hebben iets 'mystagogisch', learning by doing, leren en ervaren, praten met elkaar en praten met God. Ze willen de zoekende mensen in contact brengen met de levende God. In al deze methoden staat de persoon van Jezus Christus dan ook centraal. En met Hem de stijl van Zijn uitnodigende houding: niet overtuigen, maar getuigen van de waarde van het geloof.

Maar hoe kan je als parochie(-cluster) nu iets nieuws opzetten voor deze nieuwe zoekende groep mensen. Wie gaat dat doen? Toch niet weer een klus erbij voor de rondrijdende pastoor! Wat ga je dan aanbieden, en waar begin je? Gelukkig bestaat ook hier al de nodige ervaring. Niet alleen in Nederland en Vlaanderen maar vooral internationaal*. Maar overal wordt gezegd dat alles gedragen moet worden door het gebed. Hoe dat gebed vorm kan krijgen daar meer over de volgende keer.

Volgende keer: Eucharistische Aanbidding en Evangelisatie

* Zie daarvoor bijvoorbeeld www.rkevangelisatie.nl

Als gij niet wordt als deze kinderen (4): **Nellie Organ**

We kunnen ons waarschijnlijk niet voorstellen, hoe veel post de Paus elke dag ontvangt. Maar niet iedere dag krijgt hij een brief van schoolkinderen, die vertellen over een heilige medescholier. Paus Pius X was dan ook diep geroerd.

Een brief uit Cork

In september 1910 schreven leerlingen van een lagere school uit Cork, Ierland, een brief aan Paus Pius X. Zij kwamen hem danken voor het Decreet over de vervroegde leeftijd voor de 1ste Heilige Communie. In hun brief vertelden ze over hun medescholier Nellie. Zij had op de leeftijd van vier jaar en drie maanden haar 1ste Heilige Communie ontvangen, drie maanden voor haar overlijden.

In een begeleidend schrijven meldde de bisschop van Cork: "Kleine Nellie was een uitzonderlijk kind. Van kleins af aan al ziek en zwak en bijna altijd in pijn, maar van haar derde jaar af door God op een bijzondere wijze onderricht. Vooral voelde zij zich aangetrokken tot het Sacrament des Altaars. Ze vroeg haar verzorger haar in de kapel te brengen. Daar bleef ze dan lange tijd als ont-rukt in de tegenwoordigheid van de 'Heilige God', zoals zij de Heiland noemde."

Paus Pius X, die ooit gezegd had, dat er door de vroege Kindercommunie heilige kinderen zouden komen, schreef de leerlingen een brief terug.

Het kindje en het Kindje Jezus

Op 24 augustus 1903 werd Helena 'Nellie' Organ geboren, het vierde kind van William en Mary. Moeder overleed drie-en-een-half jaar later. Pa zocht hulp bij de pastoor, die er voor zorgde dat de kinderen in verschillende huizen werden opgevangen. De twee meisjes kwamen bij de Zusters van de Goede Herder terecht. Nellie huilde veel en kon maar niet stil zitten. De Zusters traden soms streng op, want ze dachten dat het meisje zich aanstelde. Tot uitkwam dat ze heel veel pijn had door een verdraaide wervelkolom. Op de ziekenkamer kreeg ze een plekje en de kloosterkat kwam haar daar vaak opzoeken. Beter werd ze niet. Er kwam tuberculose bij.

In het ziekenkamertje stond een beeld van Het Kindje Jezus van Praag. Voor de kleine Nelly was het eerst een pop, totdat ze uitgelegd kreeg Wie het was. Met de zusters begon ze een Noveen te bidden tot het Kindje en de situatie werd wat beter. Vanaf dat moment noemde zij het Kindje "Heilige God". Op een keer werd ze uit haar bedje 'betrap't' omdat ze een bloem ging pakken bij het

beeldje. "De Heilige God heeft mij die bloem gegeven."

De Heilige God is niet opgesloten

Wat haar aangereikt werd over het geloof, raakte haar diep. In de kapel werd verteld dat Jezus in het Allerheiligste in het Tabernakel verbleef. Steeds weer klonk vanaf dat moment: "Ik moet vandaag naar het huis van de Heilige God gaan." "Ik moet met Hem spreken." Op een wonderbare wijze maakte Jezus haar hartje gevoelig voor Zijn werkelijke Tegenwoordigheid. Een jong meisje dat hielp bij haar verzorging, ontving elke morgen de Heilige Communie. Maar op een dag lukte dat niet. Zodra ze bij Nellie op de kamer kwam, zei die: "Je hebt de Heilige God niet ontvangen." Het meisje schrok en probeerde het een paar dagen later weer uit door niet de Communie te ontvangen. Nellie zei hetzelfde. "Hoe weet je dat?" "Maakt niet uit. Ik wéét dat je de Heilige God niet ontvangen hebt." Toen ze later naar de aanbidding werd meegenomen, kon ze haar ogen niet van Jezus in de Hostie afhouden. "De Heilige God is vandaag niet opgesloten!"

Ze begon er naar te verlangen de Communie te ontvangen. Zolang dit niet kon, vroeg ze een verzorgster die gecommuniceerd had haar een kus te geven, die ze ontving als een soort geestelijke Communie. Vier jaar was ze nog maar en de ziekte ging verder. Herstel was niet te verwachten. Toen de zusters vernamen dat de bisschop aanbeval om kinderen in stervensgevaar het Heilig Vormsel te geven, vroegen ze hem te komen. Hij stelde het uit.

Maar op een dag, 8 oktober 1907, voelde hij zich innerlijk er toe aangezet naar Nellie toe te komen en haar te Vormen. De zusters schrokken van dit plotselinge hoge bezoek en wilde Nellie nog snel voorbereiden. Maar alles was haar vertrouwd. Ze werd gevormd en "een kleine soldaat van de Heilige God." Vanaf dat moment kon ze ook geduldiger de behandelingen verdragen en als ze erg pijn had pakte ze een klein kruisbeeldje vast.

Steeds dichterbij

"Ik dacht dat je al bij de Heilige God was" zei een verpleegster. Ze bedoelde dat Nellie stil lag alsof ze al overleden was. "O nee, de Heilige God zegt dat ik daar nog niet goed genoeg voor ben." "Heb je dan iets van de Heilige God ervaren?" "Hij is hier geweest en stond daar en Hij heeft mij dat gezegd." Ze wees de plek aan waar Jezus gestaan had. "Hoe zag Hij er uit?" "Zo", en ze kruiste haar armen over haar borst. Later liet men haar een Heilig Hartbeeld

zien. "Dat is niet zoals ik de Heilige God gezien heb."

Ze verlangt steeds meer naar de Heilige Communie. Maar ze is nog erg jong en het Decreet van Paus Pius X was nog niet verschenen. Een pater Jezuiet vroeg haar wat de Communie is. "Het is de Heilige God, Hij is het die de zusters en anderen heilig maakt." "Jezus komt op mijn tong en gaat dan mijn hart binnen." Hij hoorde haar biecht en was overtuigd van de bijzondere begenadiging van dit kind. De bisschop werd om toestemming gevraagd voor de 1ste Heilige Communie en het mocht. Nellie's vreugde was onbeschrijfelijk. "Ik ga de Heilige God in mijn hart ontvangen. Ik ga de Heilige God in mijn hart ontvangen." De nacht vooraf kon ze bijna niet slapen en vroeg de zuster verschillende keren of het nog geen tijd was.

6 december 1907 ontving zij uit de handen van pater Bury SJ de 1ste Heilige Communie. "Dat kind hongerde letterlijk naar haar God," zei hij Haar gezichtje straalde met een wonderlijk glans. Nog 32 keer zal zij ze Jezus ontvangen en telkens weer zagen mensen deze glans. Op de dag van haar 1ste Heilige Communie verdween ook de indringende nare

geur van wond in haar kaak.

Nog maar drie maanden

Op 8 december werd ze aan Maria toegewijd en vanaf toen bad ze iedere dag de Rozenkrans. Maar het ging slecht en de dag erna ontving ze de Ziekenzalving. "Onze Nellie heeft nu alle Sacramenten ontvangen behalve de Priesterwijding en het Huwelijk." Vooraf aan de Communie sprak ze niet. En de tijden van dankzegging nadien werden langer, soms wel tot drie uur lang. Ze bad voor alle mensen over wie ze hoorde, of het nu de Paus was of een zieke moeder. Steeds meer mensen kwamen haar ook om gebed vragen. Een enkele keer -net zo als later de kleine Francisco van Fatima- wist ze al of het gebed verhoord zou worden.

Op Kerstavond richtte ze zelf het Kerststalletje in en voor de Nachtmis werd ze naar de kapel gedragen. Na de Heilige Communie zong ze de hele nacht door Kerstliedjes. In januari ging het verder achteruit. Ze at niet meer en leefde eens te meer van de Heilige Communie. Ze sprak alleen nog maar over of tegen Jezus. "Ik wil naar Hem toevliegen. Ik wil naar Hem toegaan op Zijn dag. En ik wil mijn eerste

Communiejurk dragen." De zusters vroegen haar in de Hemel voor hen te bidden. Een vroeg zelfs of ze ook snel naar de Hemel mocht gaan. Nellie antwoordde: "De Heilige God kan u nu nog niet komen halen, u moet eerst volmaakter zijn en doen wat Hij van u verlangt." Ook voor een andere zuster zou ze bidden: "Dat Hij veel van u zal houden en dat u veel goeds zult doen."

Op zondag "Zijn dag", 2 februari 1908 in de namiddag stierf Nellie. Het grafje werd al snel door heel veel mensen bezocht. Later wilde men het lichaampje overbrengen naar het kloosterkerkhof. Het lichaampje was nog ongeschonden, met het witte jurkje en de Mariamedaille. De eerste levensbeschrijving kwam in 1912. Ook Pius X had al van haar gehoord. "Dat is het teken waarop ik wachtte", zou hij gezegd hebben. In 1910 volgt het Decreet Quem Singulari. Nellie's vader overleefde de loopgraven van de Eerste Wereldoorlog en ook haar zus en twee broers vinden hun weg in het leven. Een van de zusters die Nellie gekend heeft werd 99 en stierf in 1960, na steeds weer over het kindje verteld te hebben. Een Zaligverklaringsproces is nooit doorgevoerd. Maar in 1984 werd wel een gedachtenisplaquette onthuld in haar parochiekerk.

Volgende keer: Silvio Dissegna

Abonnementen, Boek en Gebedsgroepen

HEEFT U AL BETAALD ?

Voor Nederland op rekening: 65.44.08.920 ten name van The Voices of Padre Pio Editions, Prof Kamerlingh Onneslaan 308, 3112 VM, Schiedam. Voor België op de AXA rekening (zie de rechtse kolom).

Voor de priesterbegeleiders van bedevaarten

In de grote sacristie van O.L.Vrouw van Genaden in San Giovanni Rotondo is een Nederlandstalig (Vlaams) Zondagsmissaal en Zondagslectionarium (A-, B- en C-cyclus) aanwezig. Voor de Weekmissen moet

een eigen Missaal(tje) worden meegenomen.

Boeken

- **Mark I. Miravalle**, *Maria, Me-deverlosseres, Middelaes en Voor-spreekster*, Roermond-Berlicum 1994, 90 blz., Euro 3,40. (=Maria)

Deze boeken zijn te verkrijgen door het bedrag over te maken naar onderstaand nummer en adres o.v.v. *Brieven of Maria*.

Het tijdschrift *De Stem van Pater Pio* is al 12 jaar lang uitgegeven door een Nederlands Vlaamse redactie. Deze eerdere jaargangen zijn nog te bestellen bij onderstaand adres.

Nederland: Bankrekening
67.50.20.042;

Belgie:

Bank AXA 750-9351835-29 van

Stichting De Stem van Pater Pio
Professor Kamerlingh Onnes-
laan 308,
3112 VM Schiedam Nederland

De gebedsgroepen in Nederland en Vlaanderen

De officieel bij het Centro Gruppi di Preghiera in San Giovanni Rotondo geregistreerde groepen zijn:

VLAANDEREN

* BIERBECK
1ste Zaterdag van de maand 18.30 uur. St. Kamillusinstituut.
* BRUGGE
2de Maandag van de maand 17.30 uur. Kapucijnerkerk.
* BRUSSEL-ANDERLECHT
Donderdag dichtst bij 23e van de maand 18.00 uur. Kerk H. Guido.
* DIKSMUIDE
1ste Maandag van de maand 19.00 uur. Kapel Ijzerheem.
* GENK
2de Vrijdag van de maand 19.00 uur. Kerk H. Familie. It. Kolonie.
* HEUSDEN-ZOLDER
Laatste dinsdag van de maand 19 uur. Kerk O.-L.-V. van de Lindeman.
* IEPER
1ste Dinsdag van de maand 18.00 uur. Kapel St. Jan - Oud hospitaal.
* KNOKKE - DUINBERGEN
1ste Dinsdag van de maand 08.30 uur. Kapel Christus Koning.
* KNOKKE - HEIST (HEIST A ZEE)
3de Dinsdag van de maand 18.00 uur. Kerk St. Antonius-Abt.
* KORTRIJK
2de Dinsdag van de maand 19.00 uur. Kapel Zrs. Karmelietessen.
* LIER
Laatste Donderdag van de maand 18.30 uur. Heilig Kruiskerk.
* MEERSEL DREEF
3de Woensdag van de maand 19.00 uur. Kapucijnerkerk.
* MOORSLEDE
2de Donderdag van de maand 19.00 uur. Kapel O.L.V. ten Bunderen.

* OOSTMALLE
4de Vrijdag van de maand 19.00 uur. Mariapark.
* OPOETEREN
1ste Vrijdag van de maand 18.30 uur. Kerk H. Donatus.
* ROESELARE
1ste Woensdag van de maand 19.00 uur. Kapel Grijs Zusters.
* ROTSelaar
1ste Woensdag van de maand 19.00 uur. St. Pieterskerk.
* RUDDERVOORDE
1ste dinsdag van de maand 19.00 uur. Kerk St. Godelieve.
* SINT GILLIS WAAS
23ste van de maand, (ma, di, do, vrij. 19.00 uur; zat. 18.00 uur, zon. 9.30 uur en woe wordt do. 19.00 uur).
Kerk. H. Egidius.
* SINT-TRUIDEN
1ste Woensdag van de maand 19.00 uur. Kerk P. Minderbroeders.
* TIELT (W.-VL.)
1ste Woensdag van de maand 19.00 uur. Minderbroederskerk.
* TONGEREN
3de Vrijdag van de maand 19.00 uur. Kapel rusthuis St. Franciscus.
* TORHOUT
2de Woensdag van de maand 18.30 uur. St. Henricuskerk.
* TURNHOUT
1ste Donderdag van de maand 19.30 uur. Kapel St. Jozefscollege.
* WERKEN (KORTEMARK)
3de Maandag van de maand 18.00 uur. Kloosterkapel.
* ZANDVOORDE
1ste Woensdag van de maand 18.30 uur. Kerk H. Batholomeus.

NEDERLAND

* PEY-ECHE
Parochie O.L. Vrouw Onbevlekt Ontvangen, laatste vrijdag van de maand 19.00 uur. Info Dhr. H. Royakkers, 0475-482019.
* SINT MICHELSGESTEL
Parochiekerk van de H. Michaël, Nieuwstraat 36, tweede Donderdag van de maand van 18.45 uur. Info: Dhr. G. J. van den Hoogen, 073-6565006.
* LEIDEN
O.L.Vrouwhemelvaart-Sint Josephkerk, Herensingel 3, eerste Zaterdag van de maand 10.30 uur. Info: Pastoor J. H. Smith, 071-521 81 13.
* HELMOND
St. Jozefkerk, Bakelsedijk 1, eerste Vrijdag van de maand van 19.00 uur. Info: 0492-522109
* 'S-HERTOGENBOSCH
Kerk van de Paters Kapucijnen - van der Does de Willeboisingel 12, derde donderdag van de maand om 18.40 uur. Info: Pater B. Janssen ofm cap 073-6130155.
* MOOK
Kerk OLV van 7 smarten te Molenhoek 1ste vrijdag van de maand 19.00 uur Info Pastoor Franken 024-6961390
* SEVENUM
Parochie H. Fabianus en Sebastianus, tweede donderdag van de maand, 18.30 uur. Info Mw. J. Cuppen - Koks, 077-4672199.
* DEN HAAG
Parochie H. Jacobus de Meerdere, derde Donderdag van de maand, 19.15 uur. Info: 070-3605592.
* GELDROP
H. Brigidakerk, derde vrijdag van de maand, 18.30 uur. Info: Mw. S. J. Teerlink-Haas, 040-2852360.

Nieuwe gebedsgroepen zijn in oprichting.